

MYLLYKYLÄN HIRVIMIEHET ja
MYLLYKYLÄN ERÄ ry:n toimintaa
ajalta 1930 - 1990

Metsästystä on harrastettu Suomessa jo aikojen alusta, niin myös Myllykylässä. Metsästyksen pääpaino keskittyi 30 - luvulla lähinnä oravanmetsästykseen, koska se oli yksi harvoista rahan ansaitsemiskeinoista. Nahkoja käytiin kaupalla jopa Viipurissa asti, sillä hinta siellä oli suht korkea, jopa 1500 markkaa kappaleelta silloista rahaa. Tällöin monasti kylien rajatkin tahtoivat metsästysretkillä unohtua, koska oravia piti saada mahdollisimman paljon. Samoihin aikoihin myös linnustusta harrastettiin ahkerasti, runsaista lintukannoista johtuen, lihaahan ei silloin ollut yhtä runsaasti saatavilla kuin nykyisin. Metsästys tapahtui usein kuvilta ja innokkaimmat metsästivät jopa toisten houkutuskuvia.

Haukanpyyntikin oli silloin sallittua ja tapahtui pääasiassa raudoilla, maksettiinhan haukkojen kynsistä ns. tapporahaa.

Samoin 30 - 50 luvulla harrastettiin jänisjahtia muutamalla koiralla isommissa miesporukoissa, olihan tuore liha aina tervetullut lisä perheen ruokapöytään.

Myöskin pienpetoja metsästettiin aina kun siihen tilaisuus tarjoutui. Tarina kertookin, että aamuisin Sulo Luoma hiihteli kylän maita ja mantuja ja jos ketun jäljet löytyivät, laitettiin sana kiertämään kylällä ja muut työt saivatkin odottaa, kun lähdettiin porukalla kettujahtiin, vaihtelevalla menestyksellä.

Vuonna 1935 aloitettiin Myllykylässäkin virallinen hirvenmetsästys. Myllykylän miehet perustivat Myllykylän Hirvimiehet -nimisen metsästysseurueen, joka anoi ensimmäiset hirvenkaatoluvat.

Ensimmäiset hirvenkaatoluvat Pyhtäälle myönnettiin vuonna 1933 Heinlahteen. Tähän vuosien -33 ja -35 väliin jäävänä aikana Myllykylän miehillä oli täysi työ valvoa, ettei Heinlahti harrastanut hirvijahtia Myllykylän mailla.

Näin metsästyskulttuuri hakeutui lähes niihin uomiin joilla se on vielä nykyiselläänkin. Hirvenmetsästys on se alue, joka seurojen työmäärässä on suurin, sytyttää suurimmat metsästäjäjoukot, antaa runsaimman saaliin ja aiheuttaa metsästystä kohtaan suurimman arvostelun ja kateudenkin siemenen. Tästä johtuen miesporukoiden keskustelut vääjäämättä kääntyvät jossakinvaiheessa hirvenmetsästyksen. Niinpä tähänkin kertomukseen olen koonnut jokusen jutun hirvenmetsästyksestä.

Vuonna 1937 Bruno ja Verner olivat hirvipassissa. Aikansa siinä odoteltuaan ilmestyikin hirvi heidän eteensä ja Bruno ampui. Hirvi putosi heti, mutta nousi hetken päästä etujalkojensa varaan ja puhisi ja puhkui ilmeisen tuskaisena. Verner yritti ampua armonlaukausta, lopettaakseen hirven tuskat, mutta se ei ollutkaan aivan helppoa hirven heiluessa pää pystyssä. Viimein saatuaan hirven ammutuksi ja puhinan tauottua, Verner tuumasi; menihän ainakin puhelajahjat.

Alkuvuosina hirviluvat olivat vain uroshirville ja hirvikannan vähyden vuoksi tämä tuotti usein suuriakin vaikeuksia. Siksi sarvia haettiin usein pidemmistäkin matkoista tilanteen saattamiseksi luvan edellyttämiin puitteisiin. Hirviaseistuskin oli nykytilanteeseen verrattaessa hyvinkin arveluttavaa. Asein käytettiin mauseria, barabellumia, yksipiippuista haulikkoa varustettuna täyteisillä, Saksalaista kivääriä ns. kraftonia sekä erilaisia suojeluskunta kiväärejä ja jokunen metsästyskiväärinkin joukosta löytyi.

Edellämäinituista ja muistakin seikoista johtuen ei hirven kaataminen ollut aina niinkään helppoa ja vrmaa ja näinollen haavotuneitakin aina silloin tällöin tuli. Esim: vuonna -46 ns. Senkapotin aukossa Sixten ampui lainakiväärillä tarkoituksenaan

kaataa hirvi, mutta ampumisesta huolimatta hirvi jatkoi matkaansa. Verijälkiä lähdettiin seuraamaan Viljam Drockilan johdolla Aikansa jälkiä seurailtuaan ja etsiskeltyään ryhmä löysikin Sixtenin ampuman hirven Stobbamosan kalliolta. Ylen tyytyväisenä hirvi toimitettiin paloittelupaikalle, jossa jo olikin toiminta käynnissä. Vähän myöhemmin saapui paikalle Tommilan Kalle, joka ihmetteli silmät pyöreinä, kun on niin monta jalkaa yhdellä hirvellä. Kuten tästä huomaamme, kun alkuvuosina oli lupa vain yhden hirven kaatamiseksi, mutta hirvet usein liikkuivat laumoina, oli houkutus useampien kaatamiseksi niin suuri, että tuskin koskaan jäätettiin vai siihe luvan sallimaan. Sitten sotien jälkeen metsästyslainsäädäntöä tarkennettiin ja valvontaa tiukennettiin. Hirvenkaatoluvan saajallekin tuli paljon enemmän vastuuta mm. metsästysaseiden valvonnasta. Esim. vuonna -48 Verner ampui hirven Husqvarnalla ilmeisesti siksi, ettei omistanut muuta. Tästä hän sai kovat nuhteet ja puhuttelut, mutta asian jäädessä kuitenkin siihen. Vielä -50 luvullakin lupamäärät pysyivät pieninä ja edelleen kaadettiin ylimääräisiä hirviä. Ajomiehetskään eivät aina metsälä ollessa antienneet todellista kaadettujen hirvien lukumäärää. Usein nämä kaadot tapahtuivat kaukana asumuksista ja tällöin haettiin Emil Rajala hevosineen lihojen kuljetukseen. Aina hänkään ei ollut käytettävissä ja lihat jouduttiin paloittelemaan hirven kaatopaikalla ja kantamaan miesvoimin kotiin. Vuonna 1954 alettiin raketta Metsästysmajaa. Valitun paikan kaukaisuudesta sijainnista johtuen rakennustarvikkeiden paikalle saaminen ei ollut aina aivan helppoa. Pääosin kuljetukset suoritettiin talvella hevosreellä, mutta sitten kun tarvikkeet keväällä loppuivat otettiin käyttöön miesvoimat. Esim. eteisen lautatarpeet kannettiin Paavon mäeltä Sixtenin ja Hemmin toimsta ja Jalmar Luoma kantoi kontissaan tiiliä. Mutta vaikeuksista huolimatta maja siten aikanaan valmistui.

Talvisin majaa vuokrattiin metsureille majapaikaksi ja joskus joku kylän isäntäkin piti talven metsätyöreisuillaan majaa yöpymispaikanaan. Toisinaan majan vuokralaiset kävivät paikallisten asukkaiden luona jutustelemassa ja saunomassa, saaden näin vaihtelua metsätyön täyttämiin päiviinsä.

Vuonna 1955 vietettiin "suutarin" mökillä Myllykylän Hirvimiesten 20 vuotis taiteijajuhlaa, mahtoi siinä mäki raikua.

Vasta vuonna 1960 kaksi Myllykylän merkittävää ja arvostettua henkilöä kansakoulunopettaja Oiva Ainola ja maanviljelijä Helge Broas alkavat kypsytellä ajatusta metsästysseuran perustamiseksi. Niinpä helmikuun 11. päivä oli Myllykylän kansakoululle kutsuttu kyläläiset kokoukseen, jonka tarkoituksena oli metsästysseuran perustaminen. Kun kello tuli 19.00 oli paikalla runsaasti väkeä.

Lisäksi oli paikalla Kymenlaakson Riistapäällikkö Punkka, jolta saatiin ohjeita ja neuvoja perustamisteknisiin kysymyksiin. Kokouksena tuloksena perustettiin Myllykylään metsästysseura jonka nimeksi tuli Myllykylän Erä Seuran puheenjohtajaksi valittiin Torsten Wirén ja johtokunnan jäseniksi Helge Johansson, Atte Luoma, Sixten Westman ja Gunnar Björklund. Heistä Atte Luoma varapuheenjohtaksi sihteeriksi Helge Johansson ja rahastonhoitajaksi Sixtwn Westman. Näin alkoi metsästysseura astella varovaisia ja hivenen haparoivia ensiaskeleitaan. Vuonna 1961 anottiin yhdistysrekisteristä lupaa seuran nimen muuttamiseksi kaksikieliseksi ja kuului tämän jälkeen Myllykylän Erä ry. Kvarnby Jakt rf. Vuonna 1962 Myllykylän Hirvimiehet luovuttivat omistamansa Metsästysmajan varoineen Myllykylän Erä ry:lle.

Tämän jälkeen seuran toiminta alkoi vakiintua omiin uomiinsa ja sitä hallittiin ja ohjattiin johtokunnan asiantuntevalla kädellä.

Vuonna 1972 seuran johtokunta päätti ilmoittaa myllykylän erä ry:n Suomen Metsästäjäliiton jäsenseuraksi. Tästä seura joutuu maksamaan vuosittain jäsenmaksun ja jäsenet saavat Urheilu Metsästysn~~ä~~iss~~en~~ lehden. Kun päästiin vuosi eteenpäin, vuoteen 1973, päätettiin hirvenmetsästyksessä siirtyä nykyaikaan ja anoa ns. yhteislupa Hirvikosken Eränkävijät ry:n kanssa. Tässä vaiheessa alkoi olla merkkejä hirvikannan runsastumisesta. Kaatolupien määrän uskottiin kasvavan ja niinpä vuonna -75 päätettiin rakentaa erillinen lahtiliiteri ruhojen nylkemistä ja riiputtamista helpottamaan. Paikka vuokrattiin Paavo Luomalta ja lahtiliiteri rakennettiin. Silloin tehty päätös on osoittautunut varsin tarpeelliseksi ja hyödylliseksi, onhan siellä roikkunut jo 152 ruhoa ja joka vuosi määrä kasvaa. Jo kolme vuotta myöhemmin tuli tarpeelliseksi ko. liiterin laajennus, johon tuli ruokailutila ja puiden säilyryspaikka.

70 - luvun loppupuoliskolla kilpailutoimintaan alkoi viritä suurempaa kiinnostusta, varsinkin nuorten jäsenten keskuudessa. Tästä seurauksena Myllykylän Erä ry. alkoi menestyä Riistanhoitoyhdistykse niin ampumahiihtoviestissä kuin pienoiskiväärakilpailuisakin. Näistä menestyksistä ja Ari Luoman upeista suorituksista niin kansallisilla kuin kansainvälisilläkin radoilla, lämmenneenä valtuutettiin johtokunta suunnittelemaan seuralle omaa matalapaineaseille tarkoitettua ampumarataa. Tähän tarkoitukseen Atte Luoma vuokrasi seuralle maa - alueen Palokankaalta. Niin alkoi rakentaminen joka saatiin talkoovoimin valmiiksi ja nimismies Jouni Laiho hyväksyi se käyttöönotettavaksi 07.11.1988 Tämän jälkeen rata onkin ollut ahkerassa käytössä.

Vuonna 1984 järjestettiin ensimmäinen yhteinen laturetki Hirvikosken ja Länsikylän kanssa. Reitti kulkee ko. metsästysseurojen majojen kautta. Niillä on järjestetty mahdollisuus virkistävän kahvin tai mehun nauttimiseen ja hetken levähtämiseen ennen matkan

jatkumista. Tästä onkin kehittynyt jokavuotinen massatapahtuma ja osanottajamäärä on ollut suhteellisen runsas.

Pääpaino niin rahallisesti kuin henkilömääräisestikin on siis ollut ja tulee edelleen olemaan hirvenmetsästyksessä. Tästä osoituksena 211 hirven kaatoa ennen vuotta 1990

Kaiken kaikkiaan seuran toiminta on antanut antoisia ja vaiherikkaita hetkiä kaikille kyläläisille jo 30 vuoden ajan ja näin jatkoon edelleenkin nykyisten ja tulevien sukupolvien iloksi ja virkistykseksi.

Toivottavasti tämä suppea kuvaus Myllykylän Erä ry:n 30 vuotisesta toiminnasta ja Myllykylän Hirvimiesten edesottamuksista herättää teissä hauskoja muistoja. Ainakin itse olen kokenut riemukkaita hetkiä keskustellessani kylän "vanhojen jermujen" kanssa aineistoa kootessani.